дим, гл. дн. погор. в. бдя.

Бдим, така изговарят и днес още някои села
от околчетата градът Видин, старо се е писал
Бъдин, и забелязва се в'тъмнитѣ писмени
— будим вм. бъдим особено от бъдъ, будимъ та-
рарски. Вижда се да е от варда, стража, бдим.

Бдѣнье (то) 1) непрекъснато вечер сърдцу празд-
ник. 2) всенощно бдѣние, ~~настояние~~, особен чер-
ковен обред. 3) не спане, будене, стоене. цѣла
нощ съ дърпал бдѣнье.

Бдюля (жа) = дюля, дуня, сина риза дѣ бдюли
— мириливи. Гат. ч. 119.

Бдѣ, мн. гл. дн. варди, пази, стоя на стража,
на пръс; на благодавам. 2) бодрствувам, не спя.
служеня съм.

Бе междуд при одръщане към някого бе ива-
ме, или а бе стоене, сѣщо като ба и забав'
то грубост. 2) при начало на отговор, бе аз,
а бе ти. 3) при закана и заплашване и при
думване, бе помна по се закачай, бе чеовѣк
стой мирно, бе аз нему ще му кажа, бе я въз-
ещисай. 4) при очудване: бе от дѣ се бе пом-
кова свѣт! 5) при ядосване и скарване
бе, прокрепи сине. вм. ба, и бре.

Бебе (то) 1) дѣте: дѣ е бебето? 2) пламнало,
кога пращат двеста в'неясно значение, ~~бе-~~
~~бе от бебер~~: мъчно е ей бебето що дойде.

Бебер (чъ) пъпка като бебер. посл. Бебер не-
дни, и стегнат се като бебер. посл. Бодър, ка-
стор, кундуе.

Бебеник (чъ) тоже що бебер.

Бебеница рдка, която тече нѣръ Враголе-
ското устие на орханийски път към София.

Бег (чъ) турски титуля на благородство, го-
сподин, благородник. Сам бег сѣдеше. М. 663.

Бегли, видисе ~~бе~~ от бегли, бегови хора, или
изкръцване от бегленчи, казвоми хора:
бегли биѣт у помини дворове, ка. разбидет
помината та помината та Мойка. М. 551. Ка-
сем тѣмна кога влизат сватовотѣ у помини.

Бегник (чъ) 1) изобщо управлеството. 2)
туземственици, дръжавниците, 3) ка-
зомни. помини хора. 4) деньте на десетина-
та и повече тѣ. 5) общи къщи, ~~що~~ се чиби
рат семействѣ, метох, ваканѣ. сичко то
бегник земете, още ни бегник земе то (в'хаджати)
къщи та с'покъщнинати, гр. 112 бересе тамо
бегник от на вуйчо ми пастера планина,
м. 129. б) вм. бегленчи: бегник кехая дес-
тина. М. 129. тукане върви от бегник.

Бегендисам, гл. свр.
Бегендисвам, сувам, гл. дн. арестувам
Бегендисване (то
Бегендисия. тоже що бегендисам